

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ἐπιθ. *ταραχευτός <ταραχεύω.

Ὁ μὴ ὑποστάς ταραχήν, σύγχυσιν, ἤσυχος: Δὲ μ' ἀφί-
νεις πάλι ἐοὺ ἀδαράχευτο!

ἀτάραχος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀνατάραχος ΜΜαλακάσ.
Ἄσφοδ. 83 ἀντάραχο Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀτάραχος.

Ὁ μὴ ταρασσόμενος, ὁ μὴ θορυβούμενος, ἤρεμος,
γαλήνιος ἐνθ' ἀν.: Ἀτάραχη ζωὴ-θάλασσα. Ἀτάραχος ὕπνος.
Ἄκουσε τὴν κατηγορία - τὴν καταδίκη του ἀτάραχος. Ἐγὼ τοῦ
μιλάω κι αὐτὸς μένει ἀτάραχος λόγ. σύνηθ. Ἦταν ἀτάραχη
καλοκαιρινὴ βραδεῖα Πολυλ. 69. || Φρ. Ἀμαχο τζ' ἀντάραχο
(ἐπὶ φιλησύχου ἀνθρώπου) Τσακων. || Ποιήμ.

Κοιμᾶται ἡ λίμνη ἀτάραχη και 'ς τοῦ γυαλοῦ τὴν ἄκρη
ἀκούεται γλυκὰ γλυκὰ λίγος ἀφρός νὰ παίξῃ

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,46.

Ὁ βράχος μένει ἀτάραχος, ὀρθός, ξεσκεπασμένος
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,144. Συνών. ἀτάραχος 2.

ἀτάραχτα ἐπίρρ. ἔνιαχ. ἀτάραγα Ρόδ. — Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτάραχος.

Ἀτάραχα, ὁ ἴδ.

ἀτάραχος ἐπίθ. σύνηθ. και Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.
Χαλδ.) ἀτάραχτους βόρ. ἰδιώμ. ἀτάραχος Κεφαλλ. Πε-
λοπν. (Λακων. Σουδεν.) Πόντ. (Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.) Ρόδ.— Αἴφιαλ. Μαζώχτρ. 26 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα
2,73 ΣΣκίτη Τρόπ. 76.— Λεξ. Περίδ. Βλαστ. Δημητρ.
ἀτάραγος Ἦπ. (Ζαγόρ.) ἀτάραος Πελοπν. (Λακων.) ἀ-
τάραος Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ἐπιθ. *ταραχτός <τα-
ράζω.

1) Ὁ μὴ διαταραχθεὶς, ὁ μὴ ἀνακατευθεὶς, ἐπὶ ὑγῶν
και ἑδαρῶν πραγμάτων σύνηθ. και Πόντ. (Κερασ. Οἶν.
Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀτάραγο ἀβρολέμοιο-κρασι-λάδι
κττ. Ἀτάραχα νερά σύνηθ. Ἀτάραχο γάλα Κρήτ. Φαγείν
ἀτάραγον Οἶν. Νερόν ἀτάραγον Τραπ. Ἀτάραχο ἔγω τ' ἀβρο-
τῆς σούπας Χίος. Συνών. ἄδαρτος 2, ἀκοισιχάλι-
στος 1. β) Ὁ μὴ ἀναμεμειγμένος μετ' ἄλλων Πόντ.
(Χαλδ.): Ἐτάραξαν τὰ βουτούρ'τα κ' ἐφέκαν ὀλίγον ἀτάραγον.
Ῥβὰ ἀτάραγα. γ) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σαλεύσῃ, νὰ ἀνακι-
νηθῇ, ἐπὶ βαρέως ἀσθενοῦντος Θεσσ. (Ζαγορ.): Κεῖτιτ' ἀτά-
ραους. δ) Μεταφ. πλήρης ἀγαθῶν Ἦπ.: Ἄσμ.

Κι ἄφηκα κόρη ἀνύπαντρη, παιδί 'ς τὴ σαρμανίτσα
κι ἄφηκα σπίτι ἀτάραγο μὲ δοῦλες μὲ δουλεῦτρες.

2) Ἦσυχος, ἤρεμος, γαλήνιος πολλαχ.: Καθότανε 'ς τὸ
σπίτι του ἀτάραχος Λακων. Νὰ μείνης ἀτάραγος, ὅταν τ' ἀ-
κούσης Κεφαλλ. Θάλασσα ἀτάραγη κι ἀκυμάτιστη Αἴφιαλ.
ἐνθ' ἀν. Τῆς λίμνης τ' ἀτάραγα νερά ΣΣκίτης ἐνθ' ἀν. || Φρ.
Κοιμήθηκε τὸν ἀτάραχο (ἐνν. ὕπνο, ἀπέθανε) Λεξ. Δημητρ.
Ἐκοιμήθη τὸν ἀτάραχον (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύπρ.
|| Ποιήμ.

Σὰ λιθοσῶρι ὁ χρυσαετὸς ἀτάραγος κι ὀλόρθος
ἀνάκραζε τὸ ταίρι του μέσ' τοῦ γκρεμοῦ τὸ φρύδι

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀτάραχος.

ἄταρος ἐπίθ. Κρήτ.(Χαν.)Πελοπν.(Ἀνδρίτσ.Ἀνδρουῖς.
Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Δημητσάν. Μαζαίικ. Μεσσ. Οἶν.)— Λεξ.
Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ οὖσ. ταρός.

1) Πρώωρος, ἀτελής Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Βούρ-
βουρ. Μεσσ.): Τὸ παιδί ἐγεννήθη ἄταρο. Ἀρκαδ. Ἀταρο ἀβρο-
γὸ (τὸ μὴ τελείως πεπηγμένον κέλυφος ἔχον) Ἀρκαδ. Μεσσ.
Ἀταρο ψωμί (τὸ μὴ ἐπαρκῶς ψηθὲν) Βούρβουρ. 2) Ὁ

ἀκαίρως γενόμενος Κρήτ. (Χαν.): Πολλὰ ἄταρο τῶκαμε.

3) Ἀνήλικος Πελοπν. Μεσσ.): Εἶναι ἄταρο παιδί ἀκόμα.

β) Ἀνίσχυρος Πελοπν. (Ἀνδρουῖς.): Τὸ ἀρνὶ εἶναι ἄτα-
ρο, δὲ μπορεῖ νὰ σταθῇ 'ς τὰ πόδια του. 4) Πλαδαρὸς Πε-
λοπν. (Μαζαίικ.): Ἀταρο κρέας-τυρί. 5) Ὁ ἀσθενοῦς κρέ-
σεως Πελοπν. (Ἀνδρουῖς. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κορινθ.): Ἀτα-
ρος ἀνθρωπος Κορινθ. Ἀταρο παιδί αὐτόθ. Ἀταρη γενεὰ αὐ-
τόθ. || Φρ. Ἀταρος κάβουρας (ἐπὶ τοῦ καχεκτικοῦ) Ἀνδρουῖς.

6) Ἀναίσθητος Λεξ. Δημητρ.: Ἐμεινε-κοιμᾶται ἄταρος.

ἀταρούλλης ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Οὐδ. ἀτα-
ρούλλι Πελοπν. (Μαζαίικ.)

Ἰποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἄταρος διὰ τῆς καταλ. -οῦλλης.

1) Ὁ ὀλίγον τι ἀσθενοῦς χαρακτήρης Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

2) Οὐδ. τὸ ὀλίγον τι πλαδαρὸν Πελοπν.(Μαζαίικ.): Εἶναι
ἀταρούλλι τὰ κρέατα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ.

ἀτάσταλος ἐπίθ. Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀτάσταλος.

Ἀτακτος, ἀκατάστατος: Ἀτάσταλα παιδιά.

ἄταχτα ἐπίρρ. κοιν. και Πόντ. (Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄταχτος.

1) Οὐχὶ τακτικῶς σύνηθ.: Τὸν βλέπουμε ἄταχτα. 2)

Ἀτάκτως, ἀκόσμως κοιν. και Πόντ. (Σάντ. κ.ά.): Ζῆ-τρῶει
-κάνει τοὶς δουλειές του ἄταχτα κοιν. Κάμνει ἄταχτα (κάμνει
ἀταξίες) Εὔβ. (Κονίστρ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πβ. ἀπά-
ταχτα.

ἀταχτία ἡ, Πόντ. (Κερασ.) ἀταχτίγια Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄταχτος.

Ἐλλειψις τάξεως. Συνών. ἀταξία 1, ἀταχτισού-
νη, ἀταχτωσία.

ἀταχτοποιήτα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀταχτοποιήτης.

Χωρὶς τάξιν, ἀκατάστατα: Ἐχω ἀταχτοποιήτα.

ἀταχτοποιήτος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ἐπιθ. *ταχτοποιητός <
ταχτοποιῶ.

Ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς, ἀκατάστατος: Ἐχω τὸ σπίτι μου
ἀταχτοποιήτο. Οἱ δουλειές μου ἔμειναν ἀταχτοποιήτες. Πρά-
ματα ἀταχτοποιήτα.

ἄταχτος ἐπίθ. κοιν. και Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄταχτε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄτακτος.

1) Ὁ ἄνευ τάξεως, ἀνώμαλος, ἐπὶ προσώπων και πραγ-
μάτων κοιν. και Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. κ.ά.) Τσακων.:
Αὐτὸς εἶναι ἄταχτος 'ς τοὶς δουλειές του - 'ς τοὶς ἐπισκέψεις του
- 'ς τὸ ντύσιμό του - 'ς τὸ φαεῖ του κττ. Ὁ πυρετός - ὁ σφυγμός
τοῦ ἀρρώστου εἶναι ἄταχτος. Γένεια - μαλλιά - μουστάκια ἄταχτα
(μὴ εὐτρεπισμένα). Κατάστιχα ἄταχτα. Ἀταχτος καιρός.
Ἀταχτο δρομολόγιο κοιν. 2) Ὁ ἀτακτῶν, ζωηρός, ἀνή-
συχος κοιν. και Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀταχτος μαθη-
τής. Ἀταχτο παιδί κοιν. Συνών. ἴδ. ἐν λ. ἀσυμμάξευ-
τος 3. 3) Ἀκοσμος, ἀτρεπῆς σύνηθ.: Λόγια ἄταχτα.
Αὐτὰ ποῦ κάνεις εἶναι ἄταχτα.

ἀταχτισύνη ἡ, ἀμάρτ. ἀταχτισύνᾱ Πόντ. (Κερασ.)
ἀταχτισύνε Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀτακτισύνη. Πβ. Γεωργηλ.
Θανατ. Ρόδ. στ. 400 (ἔκδ. Wagner σ. 44).

Ἀταξία 1, ὁ ἴδ.

ἀταχτῶ λόγ. σύνηθ. ἀταχτοῦ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀτακτῶ.

